

En Litus es fa la motxilla per anar
d'excursió amb l'escola. A dins hi ha posat
unes quantes rampoines...

Com a company d'excursió, qui millor
que el seu amic Lluïset?

Tot i que en Lluïset potser
no pensa el mateix...

De la mateixa col·lecció:
Les ulleres d'en Litus
Litus Súper M

ISBN: 978-84-19607-51-5 www.nubeocho.com

LA GRAN MOTXILLA D'EN LITUS

Margarita del Mazo

Guridi

LA Gran Motxilla D'EN LITUS

Margarita del Mazo
Guridi

*Per a la Mara i la Nur, perquè em van ajudar
a omplir la motxilla d'en Litus.*

Margarita del Mazo

A la Julia, la Jimena, la Nour i l'Hugo des del cor.

Guridi

LA Gran Motxilla D'EN LITUS

Margarita del Mazo
Guridi

La gran motxilla d'en Litus

Col·lecció Som8

© del text: Margarita del Mazo, 2023

© de les il·lustracions: Guridi, 2023

© de l'edició: NubeOcho, 2023

© de la traducció al català: Marta Morros Serret, 2023

www.nubeocho.com · info@nubeocho.com

Títol original: *La gran mochila de Carlitos*

Correcció: Joana Morales

Primera edició: Octubre, 2023

ISBN: 978-84-19607-51-5

Dipòsit Legal: M-18659-2023

Imprès a Portugal.

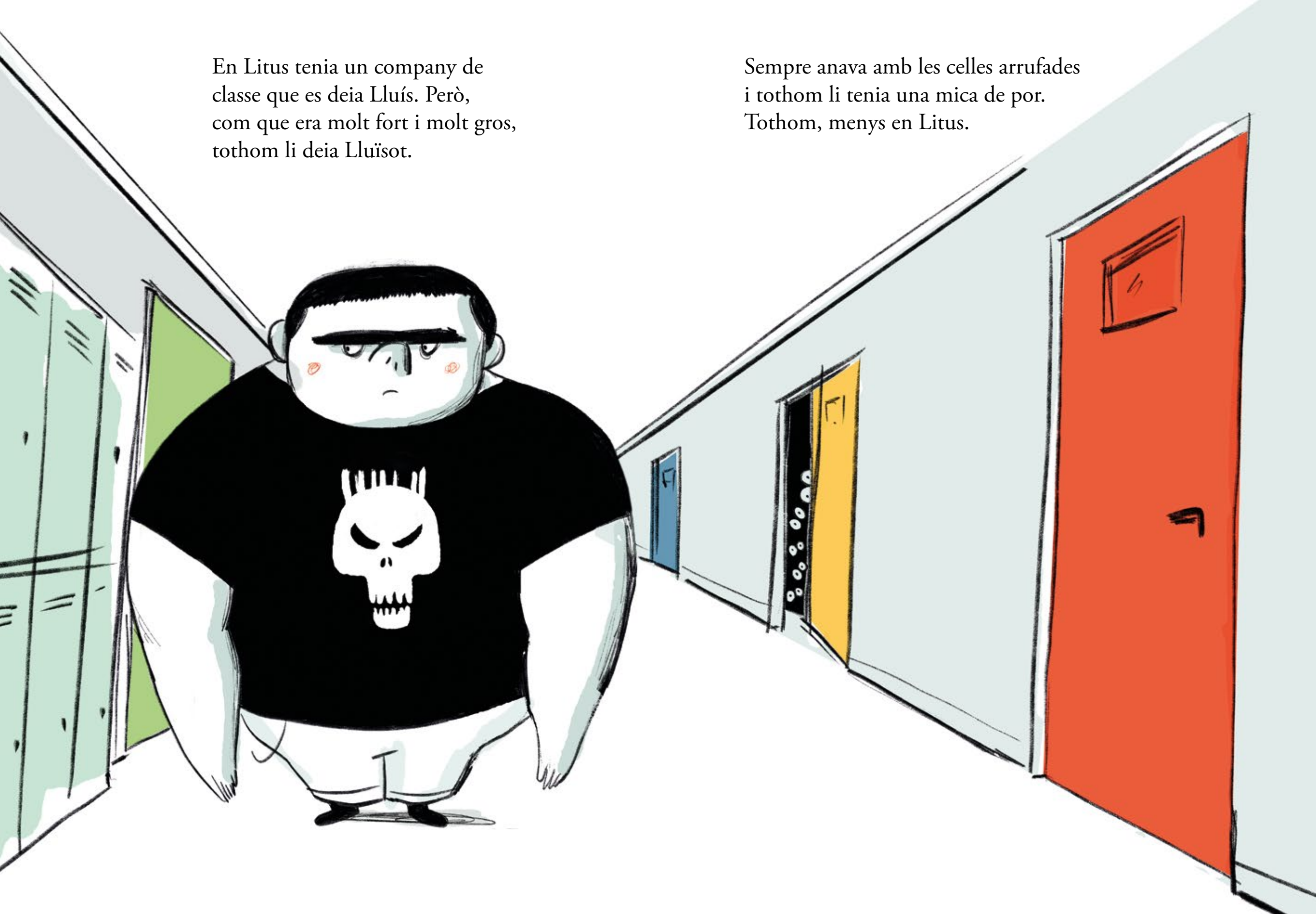
Tots els drets reservats. Prohibida la seva reproducció.

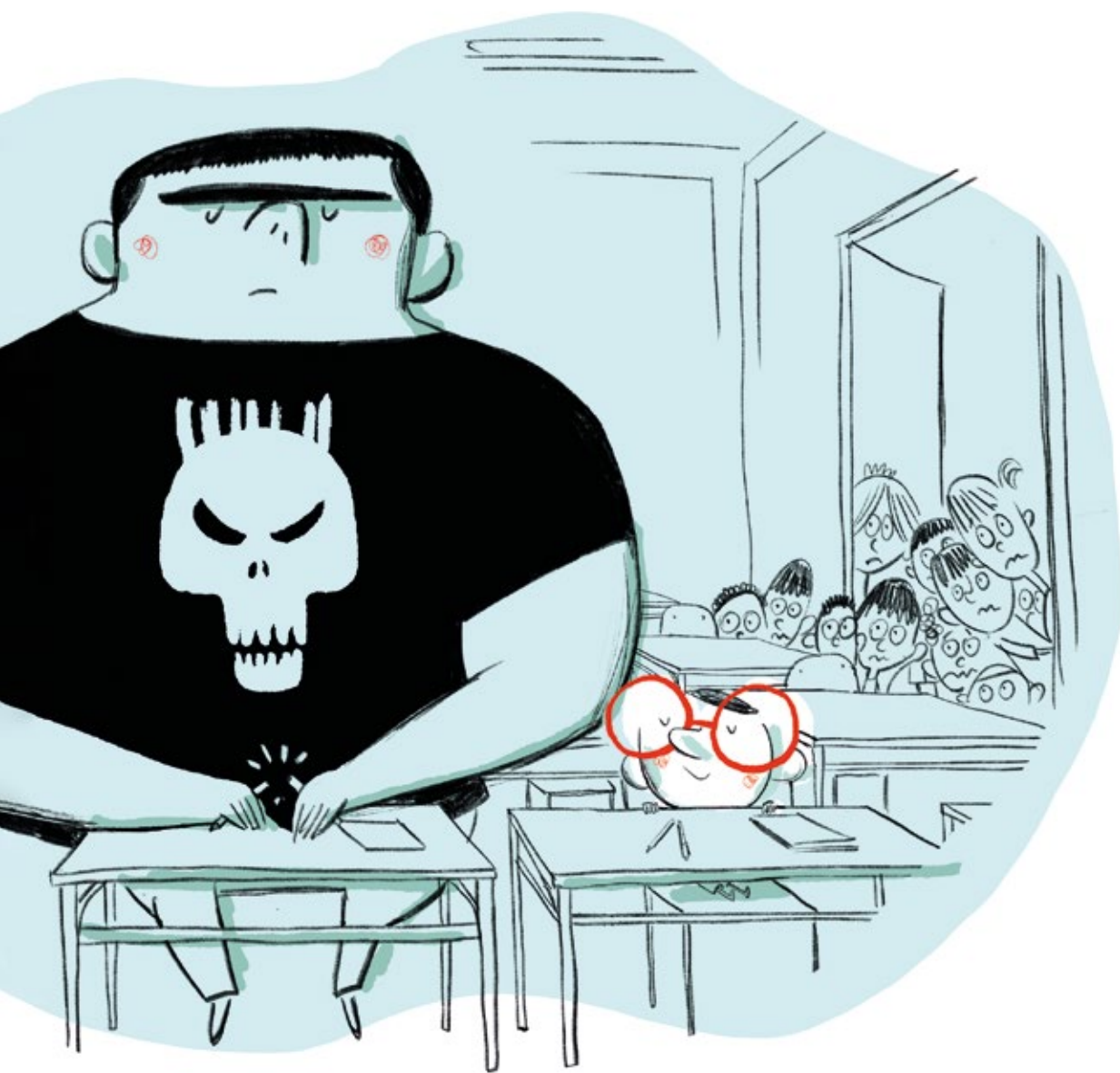

nubeOCHO

En Litus tenia un company de classe que es deia Lluís. Però, com que era molt fort i molt gros, tothom li deia Lluísot.

Sempre anava amb les celles arrufades i tothom li tenia una mica de por. Tothom, menys en Litus.

A en Litus no li feia por res ni ningú,
i tampoc en Lluï sot.

Quan la mestra li va preguntar si volia ser el
company d'en Lluï sot pel viatge d'acampada
al bosc, a en Litus li va encantar la idea.

El seu avi li havia ensenyat molts trucs de
supervivència a en Litus, i també li havia fet
passar unes quantes proves. En Litus les va
superar totes, excepte la de menjar formigues.

Li va semblar que no calia fer-ho, perquè duia
un munt de llaunes de conserva.

Quan va arribar el gran dia, en Litus anava ben preparat. Va carregar amb els «imprescindibles» de la mestra, els «per si de cas» de la mare i inclús els «vés a saber» de l'avi.

La motxilla pesava una mica més del normal, però algú havia de portar tot allò.

Van acampar a la vora d'un riu. En Litus es va posar a muntar la tenda de campanya, però, quan va alçar el martell per clavar el primer clau, se li va escapar de les mans.

Un crit va ressonar al bosc.

El martell havia esclafat el peu d'en Lluïsol, que li havia quedat fet una truita. Ni que l'hagués trepitjat un elefant.

En Litus va anar a buscar la motxilla i va tornar amb tot el material necessari per posar-li un bon guix. L'avi li havia ensenyat primers auxilis. Així que el va col·locar amb la mestria d'un professional.

Però en Luïсот no parava de cridar:

—Nooo! Nooo!

—Litus! —va dir la mestra amb les mans al cap—. Li has posat el guix al peu bo!

Ara sí que tenia un problema: en Litus s'havia oblidat el xerrac a casa! No podia treure-li aquell guix, però sí posar-n'hi un altre.

Tothom anava d'un lloc a un altre fent els preparatius del dinar. De postres, la mestra havia dut un pastís per celebrar l'aniversari de la Ximena.

Com que en Lluïset no podia moure's, ell es va encarregar de posar les espelmes. Després de col·locar l'última, va cridar:

—Mestra! Foc!

—Viiiinc! —va vociferar en Litus.

I tot seguit es va sentir que en Lluïset feia un altre crit.

